

L'alegria del nomenament del nou bisbe

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Vam començar el nou any, tot just el tercer dia, amb la bona notícia que el sant pare Francesc havia nomenat com a bisbe de la nostra Església de Solsona Mons. Francesc Conesa i Ferrer, fins ara bisbe de la seu de Menorca. Aquesta bona notícia era esperada per tots els qui estimem la diòcesi de Solsona. Certament que aquests darrers mesos hem passat per una situació complexa i dolorosa; però, malgrat això, hem estat capaços de mirar endavant i la nostra esperança no ha mort pas en el nostre cor de creients, ans hem experimentat que el Senyor sempre és amb nosaltres. I ara, després de posar rostre i nom al bisbe electe, ens pertoca de pregar per ell; i, al mateix temps, enfortir en el nostre cor tot allò que hi ha de desig de ser, cada vegada més, deixebles autèntics de Crist. Tota nova etapa en la història d'un bisbat té la gràcia d'un inici, d'aquells inicis que es fan presents en l'evangeli, com el dels deixebles en el llac de Galilea, després de la resurrecció.

El capítol 21 de l'evangeli segons sant Joan és un dels textos que ens poden ajudar a viure aquest moment de gràcia del nou pastor del nostre bisbat. El bisbe Francesc Conesa, en quant coneix poc aquest nostre bisbat, pot aportar-hi aquella mirada nova, sense cap prejudici ni cap preferència, que l'ajudarà a conèixer millor la nostra realitat, amb el que hi ha de bo i amb el que es pot millorar per a poder ser més i més transparència de Crist. Tant de bo que tots poguéssim tenir la capacitat de projectar una mirada nova al que som i al que se'ns obre al davant en el camí de la comunió i la missió!

I és que necessitem, com els deixebles enmig del llac de Galilea, potser ara més que mai en la nostra Església, experimentar la presència del Senyor, vivint i present entre nosaltres. Tenim necessitat d'escollar més

i més la paraula del Senyor que ens convida a tirar les xarxes en els llocs de sempre, que són les nostre paròquies i comunitats, però amb la novetat i amb la força de la veu del ressuscitat. Perquè això sigui possible hem d'estar en la mateixa barca, la de Pere, la de la comunió. El cor de pobre i la mirada de nen faran possible que les xarxes s'omplin de peixos, ja que necessitem tornar a meravellar-nos pel que el Senyor obra enmig de la seva Església.

El ministeri episcopal és sempre servei de comunió. Agrair al Senyor la diversitat en la comunió és el camí inicial per a llançar-nos a la missió que hem de viure en la urgència de la crida del Senyor i la necessitat dels homes i dones de la nostra terra.

